

Пейо Яворов

Минзухар

Току-що пролетното слънце
изпрати първичка целувка
на полето –
и ти прибърза, минзухарче,
да вирнеш хубава главица
към небето.

На младата пролет първа рожбо,
кому е твоята усмивка
росна, блага?
О, нивга младенец невинен
така богат не е поглеждал
майка драга!

А никаква ли черна мисъл
под грейнало чело не криеш,
цвете мило?
Че може утре замразено
да клюмнеш мъртво, щом си толкоз
подранило?

Напразно питам. Ти спокойно
и радостно лице подлагаш
на лъчите,
тъй щедро днеска шо разлива
засмяно блесналото слънце
в синевите.

Цъфти безгрижно! Тъй сърцето,
когато щастието грейне
и го стопли,
не ще да знай бедите бъдни,
че в него място не намират
горки вопли.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7172>]